

EL MICALET GALÀCTIC

# Contes amb tinta blava

Ferran Bataller

Dibuixos de Roberta Bridda



Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

Pau arribà a la ciutat amb una maleta verda, una bufanda grisa i un bolígraf blau a la butxaca. I Misteri. Era alt i prim, i coixejava un poc de la cama esquerra perquè quan era petit li va caure al damunt un elefant del circ. Va baixar lentament del tren i renegà que li feia mal l'esquena i que haurien de fer els trens més còmodes i posar pel·lícules més divertides. Una dona que venia al mateix vagó li va donar la raó. Era una poca vergonya. Al seu costat, com sempre, tenia Misteri, un gosset de poc més d'un pam de llargària que l'acompanyava en totes les missions que tenia en qualsevol part del món. I dic *amic* perquè l'home de la bufanda grisa sempre deia «jo no sóc amo

de ningú, sóc amic de tots». Però de Misteri, una miqueta més.

Una vegada baix del tren, començà a caminar lentament cap als carrers d'aquella ciutat desconeguda. Misteri no se separava ni un mil·límetre del camal del seu amic, aquell ambient no li resultava agradable. Pau mirava fixament els ulls de la gent, sempre ho feia quan arribava a una ciutat nova. Li va entrar una tremolor estranya al melic. «Ací tenim feina, eh amic?», va dir a Misteri. Sabia que la seua tasca era difícil i un poc particular, però a ell li agradava i cada vegada que arribava a un lloc nou sentia una mena de cosquerelles a l'estómac que, de vegades, el feien anar al lavabo a corre-cuita. I aquesta vegada més encara, ja que, no sabia ben bé per què, però intuïa que seria un dia molt especial.

Quan va eixir de l'estació, féu una ullada a la ciutat, era grisa i sorollosa, i feia pudor. La gent caminava de pressa i mirant a terra. Va cridar un taxi i li va dir que el portara a l'adreça que tenia escrita amb tinta blava en un paperet vell i grogós.

—Vosté sap que va a l'edifici més alt de la ciutat? —li va dir el taxista.

–I tant, per això hi vaig.

–Ah, que vosté és constructor?

–Més o menys.

Quan van arribar, van pagar i van anar a la porta de l'edifici. Era gran i un poc vell i gris. Hi entraren i pujaren al pis més alt de tots, exactament al que deia el paperet. Després de trucar a la porta, els obrí una dona de cabells negres i mirada trista. Els va fer entrar i els mostrà el pis. Era fosc i feia olor de tancat. A Misteri li van entrar ganes d'esternudar, era culpa de l'al·lèrgia, sempre que hi havia humitat... La dona, abans d'anar-se'n, s'acomiadà amb una mirada plena d'esperança.

Pau deixà la maleta damunt del llit de l'habitació, l'obrí i en tragué uns fulls ja una mica descolorits pel desgast del temps. Els deixà damunt de la taula de l'habitació amb el bolígraf blau que tenia a la butxaca. Era bo que començaren a conèixer-se. Eixí al balcó. Des d'allà es veia tota la ciutat. Es va asseure en una cadira que hi havia i s'estremí mirant les cases d'aquella gent que –i ara sí que estava totalment segur– tant el necessitava.

–Haurem de començar ràpidament, amic Misteri.

El gosset assentí amb un lladruc quasi imperceptible, al principi sempre li costava trobar-se còmode en les noves destinacions. Seguí el seu amic Pau, que se'n va tornar a l'habitació i es va asseure a la cadira, va agafar el bolígraf blau i el paper, i començà a escriure la història de l'home dels esternuts.

